

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**D. Petri Chrysologi Archiepiscopi Ravennatis, viri
eruditissimi atque sanctissimi, Sermones In Evangelia De
Dominicis & festis aliquot solemnioribus totius anni,
insignes & peruetusti**

Petrus <Chrysologus>

Lvgdvni, 1623

In Psalmum XXVIII. Sermo X.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50232](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-50232)

pocrisis est sinistra. Hypocrisis dolus, simulatio, fraus, mendacium, elatio, tumor, iactantia, insistant nobis, & imminet à sinistris. Quoties ergo nobis cum bonitate, pietate, cum misericordia causa est, nesciat hoc sinistra. Sinistra est, quæ nobis animarum prælia semper indicit, & ne virtutes in effectum veniant, elaborat. Ne sit pietas, impietas agit: ne eleemosyna vindicet, cupiditas pugnat, furti auaritia, ne misericordia conualescat, ne innocentia, puritas, simplicitas, sanctitas regnet, hypocrisis sola confligit, quam Christus à nobis tali prædicatione secludit: *Te autem faciente eleemosynam, nesciat sinistra tua quid faciat dextera tua.* Fratres, in hoc sæculo fugiamus quæ à sinistris sunt, si in futurum à dextris desideramus astare, & audire. Venite benedicti patris mei, percipite regnum, quod vobis paratum est ab origine mundi. Homo, da in terra pauperi, quæ tibi manere vis in cælo. Homo, commilita hic pauperi, si vis ibi regnare cum ipso Domino nostro Iesu Christo, qui est benedictus in sæcula sæculorum, Amen.

Matth. 2.

In Psalmum XXVIII. Sermo X.

OMnes qui arduas operum subleuant, & solantur angustias, probant ad solatium laboris datam nobis naturaliter cantilenam. Hinc nautæ cantu superant marina discrimina, hinc immensa pondera adducunt leuamine canticorum, hinc viantes colles arduos facit transcendere vox sonora, hinc præliatores ipsos præcedens cantus subire concitat amara bellorum. Ac ne multis, omne quod duri est operis, quod laboris, dulcis vincit & efficit cantilena. Sic nos fratres Quadragesimæ ieiunio cantica diuina iungamus vt abstinentiæ pondus cælestis temperet, & subleuet symphonia, prouocante nos ad hæc Davide beato

beato, qui dū fistula pecus carum mulcet, & oblectat in pascuis, cantu dura didicit superare bellorū: cantu meruit dūctare populos ad salutem, cantu valuit vocare gentes, reducere Iudæos, fugare daemones, Dei filios ad superni patris obsequium conuocare, sicut bene inuitās eius cecinit melodia. *Afferte Domino, inquit, filij Dei.* Purasne cœlestes taliter appellat iste virtutes? aut homines Dei aptat in filios? & terrenā carnem cœlestem subleuat ad naturam? *afferte Domino filij Dei.* Homines fratres, homines nuncupat hic propheta, quos Dei filios alibi sic decantat. Ego dixi Dij estis, & filij excelsi omnes. Audiuius, fratres, quos non tulit diuina dignatio, quo paternitas extulit nos superna, credamus nos Dei filios: respōdeamus generi, viuamus cœlo, patrem similitudine referamus, ne perdamus vitiiis quod sumus per gratiam cōsecuti. *Afferte Domino filij Dei.* Videtis, quia cœlestis pater sētī amorē donis, datis effectū, probat muneribus charitatē. Et reuera fratres, filium se nescit, visceribus caret, naturā negat, ingratus est patri, qui authorē vitæ suæ nō obsequiis placat, nō deuincit cultu, muneribus non honorat. *Afferte Domino filij Dei.* Videamus quid sit illud, quod nos tāto patri hic propheta commonet, & hortatur afferre. *Afferte Domino filij Dei, afferte Domino filios arietum.* Hoc est totū quod expetit, quod requirit, ouium fœtus, vile terreni pecoris germē, stratos per viam partus, semina effusa per cāpos diuino patri, vt diuina soboles offerat, admonetur. Aut fortē Iudaicas victimas, sacrificia cruēta, balātes sub cultris hostias, creator omnium nunc requirit Deus? Et vbi est illud quod dixit? Nō accipiā de domo tua vitulos, neq; de gregibus tuis hircos: quoniam meæ sunt omnes feræ sylvarum, iumenta in montibus, & boues. Cognoui omnia volatilia cœli, & species agri mecū est. Si esu-

Psal. 81.

Psal. 47.

C

rieto

riero, nō dicam tibi: meus est enim orbis terræ, & plenitudo eius. Et si ista repulit, quos arietum filios sibi deposcit afferri? Ad Abraham loquitur: Accipe filium tuum dilectum, & offeres mihi in holocaustum. Aries Abraham maturus ad innocentiam, grandævus ad fidem, perfectus ad hostiam, paratus ad holocaustum, afferebat filium suum, filium arietis: imo se immolabat in filio: sanctificabat mentem suam: latificabat fidem suam: vt esset idem victima & Pontifex: Sacerdos & sacrificium: patris erat passio ibi tota, vbi filius immolabatur, ignauus filius sistebatur: nescius filius aptabatur vinctus, vt tolleretur de passione martyrium: præmiū de poena patris de conflictu patris repereret coronā. Denique patris suspensa est dextera, patris gladius est remotus: quia nō quærebatur mors filij, sed patris charitas probatur, nec expetebatur sanguis filij, vbi tota victima in patris dilectione cōstabat, scriptura dicente: Nūc scio quia diligis Deū; quia nō pepercisti vni genito filio tuo propter me. Abraham diximus arietē, vt Isaac arietis filium probaremus: ac si luceret, quos arietum filios Propheta vult domino nos offerre. *Afferte Domino filios arietum.* Filios Patrum, Patriarcharū, Prophetarum, Apostolorum, Martyrum, Confessorū, Christianus modo vt afferat, admonetur quando grex dominicus fidei laxatur in pastum: quando agnos suos cœlestis pastor ad ouile dominicum vult deferri: ne dispersi per inculta gentium, luporum deuorentur incurribus. Sed quid admoneat vox diuina, planius iam loquamur. *Afferte domino filios arietum.* Afferte domino baptizandos, afferte quos fides concipiat, non caro: afferte quos Dei gratia generet, non mundana natura: afferte quos agnos præstet innocentia, non habeat pecoris hebetudo: afferte, afferte, quos spontē venire aut necessitas vetat, aut ætas impedit, aut ignorantia

rantia retardat, aut tenent vitia, aut delicta remorantur, aut spectatio decipit, aut fallit confusione paupertas, adducite volentes, attrahite volentes, facite vobis de aliena necessitate mercedem: seruum catechumenum si habet dominus, adducat, vt habeat tam fidelem: filium pater offerat, non retardet: vt cui presentem vitam praestitit, conferat & futuram. Vir coniugem deducat ad fidem, ne quod vnum est in carne, spiritu sit diuisum. Amicus amicum attrahat ad salutem, vt de gratia diuina humanam comprobet charitatem. Peregrinum ciuis, possessor hospitem Dei ducat ad mensam: vt sine suo sumptu de diuinis copiis sit humanus. Attrahite nolentes: nemo dicat, non vult: quia & Abraham, vt offerret filium colligauit: & Loth
 Gen. 22.
 Gen. 21.
 angeli, vt subtraherent flammis, extractum manibus sustulerunt, & Petrum Dominus vt iret ad martyrium quo nolebat, auxilij sui virtute praecinxit dicens, Praecinget te alius, & deducet quo tu non vis. Et pater caelestis non solum volentes suscipit, sed attrahit & nolentes, dicente filio. Nemo potest venire ad me, nisi
 Ioan. 6.
 pater qui misit me, attraxerit illum. Quomodo se Christianum credit, qui non Christo annosa & vetera ducit? Aut quomodo domum suam iudicat ouile Dei, vbi non pascuale germen Dei pecus dat balatum? Obsecro & obtestor fratres charissimi per Dominum nostrum, vt in hoc vigiletis omnes, quatenus his diebus nullus a Dei gratia, nullus a generatione diuina relinquatur extorris, quatenus quod aliis Deus est per suam gratiam collaturus, vestrum crescat, & redundet in gaudium. Homines sumus sub incerto viuentes: & nescimus quid pariat superuentura dies. Agamus ergo dilectissimi, ne serui, ne filij, ne coniuges, ne parentes praeventi morte, & praesenti vita carcant, & non perueniant ad futuram.

Gen. 22.

Gen. 21.

Ioan. 6.

Prov. 27.